

Številka: IO-3/09

Datum: 18. 11. 2009

ZAPISNIK 3. SEJE IZVRŠNEGA ODBORA ZVEZE GEODETOV SLOVENIJE

Tretja seja izvršnega odbora Zveze geodetov Slovenije (ZGS) leta 2009 je potekala v četrtek, 18. 11. 2009, od 16.15 do 17.30 v mali sejni sobi Geodetske uprave.

Prisotni: Jurij Režek, Anton Prosen, Aleš Breznikar (FGG), Tomaž Petek, Damjan Gregorič, Bojan Šavrič (DŠG), Bogdana Šuvak (DGG), Jože Dajnko (DGSVS), Erik Karbič (PGD), Janez Dotti (LGD), Majda Lončar (CGD), Tomaž Černe (SUPRA), Lenka Špela Osvald, Matjaž Grile (DGG) pri prvi točki

Opravičeno odsotni: Dušan Petrovič, Andrej Mesner, Krištof Oštir

Seje se ni udeležil: prof. dr. Albin Rakar

Dnevni red:

1. Geodetski dan 2009/2010 (Bogdana Šuvak)
  - Informacije organizacijskega odbora
2. Geodetski vestnik - problematika financiranja (Jurij Režek)
  - Nepredviden izpad financiranja ene številke leta 2009
3. Pravilnik o nagrajevanju (Jurij Režek)
  - Vzpostavitev delovne skupine (predlogi IO)
4. Predlog za zamenjavo delegata FIG C9 (Tomaž Petek)
  - Predlog za imenovanje novega delegata (mag. Mitrovič)
5. Izbira predstavnika ZGS v strokovnem odboru pri upravljanju Slovenske geodetske

zbirke na gradu Bogenšperk (Jurij Režek)

- Obravnava predloga za imenovanje predstavnika ZGS (dr. Prosen)

6. Razno

AD 1:

Predsednica DGG Bogdana Šuvak in Matjaž Grilc (DGG) sta podala informacije o organizaciji 39. geodetskega dneva.

Organizacijski odbor je po temeljitem razmisleku spomladi 2009 sklenil, da se 39. geodetski dan prestavi na april 2010. Informaciji so priložili naslednjo obrazložitev:

»Glede na trud (vse ni bilo zaman), ki smo ga do sedaj vsi skupaj vložili v organizacijo 39. geodetskega dneva, vam v imenu organizacijskega odbora sporočam, da smo geodetski dan predstavili z razlogom, saj ne vidimo finančnega pokritja celotnega načrta.

Zaradi izpadov plačila kotizacij Geodetske uprave RS in organizacije posveta pred geodetskim dnevom bi Društvo geodetov Gorenjske lahko zapeljali v izgubo in resne likvidnostne težave, česar pa ne želimo.

Mnenja smo, da bi aprila leta 2010 v novem proračunskem obdobju 39. geodetski dan izpeljali z manjšim tveganjem kot novembra leta 2009, ko ne vemo, kaj nas še čaka.«

Razprava v nadaljevanju je pokazala, da obstaja tveganje za organizacijo tudi v spomladanskem obdobju, in sicer zaradi obveščanja lastnikov nepremičnin o vrednostih, kar lahko znatno obremeni geodete. Zato je bil sprejet sklep:

Sklep 11/09-IO:

Društvo geodetov Gorenjske naj čim prej organizira sestanek z generalnim direktorjem Geodetske uprave Republike Slovenije in razjasni možnosti udeležbe zaposlenih z GU RS ter primeren čas posveta. V nadaljevanju pa naj se sestane organizacijski odbor 39. geodetskega dneva, ki mora v obdobju enega meseca podati predloge kdaj, kje in kakšen bo 39. geodetski dan.

AD 2:

Zaradi odpovedi izvedbe 39. geodetskega dneva nimamo finančnega kritja za financiranje GV iz sredstev organizacije GD. ZGS bo morala ves strošek četrte številke (približno 8500 EUR) pokriti iz drugih virov. Tako bo prenos sredstev v naslednje leto bistveno nižji, kar bo ogrozilo likvidnost ZGS.

Sklep 12/09-IO:

IO ZGS sprejme sklep, da društva lahko plačajo svoj prispevek Zvezi geodetov Slovenije v dveh delih – vsaj polovico spomladi in razliko jeseni.

AD 3:

Skladno s sprejetim Statutom ZGS julija 2009 je treba pripraviti Pravilnik o nagrajevanju.

Sklep 13/09-IO:

IO ZGS sprejme sklep, da se priprava Pravilnika o nagrajevanju prenese v naslednje leto.

AD 4:

Član Ljubljanskega geodetskega društva Jurij Režek je podal predlog za zamenjavo delegata ZGS v FIG, komisiji 9. Sedanji delegat ZGS v FIG, komisiji 9, je dr. Albin Rakar, predlaga pa zamenjavo z mag. Dušanom Mitrovičem. Predlog je priložen vabilu.

Sklep 14/09-IO:

IO ZGS sprejme sklep, da se za novega delegata ZGS v FIG, komisiji 9 imenuje mag. Dušan Mitrovič. Predlog je bil izglasovan z devetimi (9) glasovi ZA.

AD 5:

Izbira predstavnika ZGS v strokovnem odboru pri upravljanju Slovenske geodetske zbirke na gradu Bogenšperk.

Geodetska društva so podala naslednje predloge:

DGD - Podpirajo predlog GURS - gospoda Janeza Slaka.

DŠGS - Smiselno se jim zdi, da je predstavnik nekdo, ki prihaja iz geodetskega društva z muzejem, ali kdo iz izobraževanja.

PGD - Predlagajo koga iz okolice Bogenšperka.

Sklep 15/09-IO:

IO ZGS sprejme sklep, da se za predstavnika ZGS v strokovnem odboru pri upravljanju Slovenske geodetske zbirke na gradu Bogenšperk imenuje prof. Anton Prosen.

Predlog je bil izglasovan z devetimi (9) glasovi ZA.

AD 6:

RAZNO:

- Društvo študentov geodezije tudi letos, 16. decembra 2009, pripravlja brucovanje geodetov. Na naslove geodetskih društev so poslali prošnje za pokroviteljstvo.

Sklep 16/09-IO:

IO ZGS sprejme sklep, da se za srečelov na brucovanju nameni deset naročnin Geodetskega vestnika.

- Predsednik ZGS Jurij Režek je prisotne seznanil z vabilom Hrvaškega geodetskega društva na IV. hrvatski kongres o katastru. Na GU ni zanimanja za pripravo prispevkov.
- Predsednik ZGS Jurij Režek je prisotne seznanil s spremembami ZGeoD zaradi prilagajanja evropskim direktivam. Ko bo ZGS prejela predlog za medresorsko usklajevanje, bo SUPRA pripravila mnenje.

Sklep 17/09-IO:

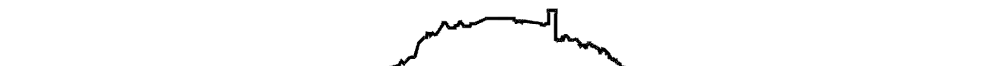
IO ZGS sprejme sklep, da mnenje o spremembah ZGeoD pripravi SUPRA.

- Tomaž Petek je IO ZGS obvestil, da je Evropsko združenje geodetov sprejelo kodeks poklicne etike geodetov. V tem združenju slovensko geodezijo zastopa MSGeo pri IZS, ki bo zagotovila slovenski prevod kodeksa.
- Člane ZGS se v Geodetskem vestniku in prek spletnih strani ZGS pozove, da del dohodnine (0,5 %) namenijo delovanju Zveze geodetov Slovenije.

Seja je bila zaključena ob 18. uri.

Zapisnik pripravila:

Lenka Špela Osvald,
generalna sekretarka ZGS

Zveza geodetov Slovenije
LJUBLJANSKO GEODETSKO DRUŠTVO

15. TRADICIONALNO SREČANJE NA KRIMU

Dne 13. junija 2009 smo imeli tradicionalno srečanje na Krimu z naslednjimi dejavnostmi:

1. POHOD (daljša različica), zbor udeležencev ob 9. uri pri Domu v Iškem vintgarju, pohod po gozdni markirani poti na vrh Krima, višina = 750 m;
2. POHOD, zbor udeležencev ob 10. uri na križišču ceste Preserje-Rakitna in ceste na Krim, pohod po gozdni cesti na vrh Krima, višina = 300 m;
3. TEKMOVANJE KOLESARJEV, start ob 10.30 pri Rakitniškem jezeru, vožnja po 2 km asfaltirani in 8 km makadamski cesti na vrh Krima, višina = 300 m;
4. TEK, start ob 11. uri na križišču ceste Preserje-Rakitna in ceste na Krim, tek po 8 km gozdni makadamski cesti na vrh Krima, višina = 300 m.

POKALE MED GEODETI »KRIM 2009« SO PREJELI:

1. NAJKOLESAR - moški	starejša skupina	PAVLE ZUPANČIČ (40:43)
	srednja skupina	JANEZ NAROBÉ (29:00)
	młajša skupina	MATEJ KUCHAR (30:40)
2. NAJKOLESARKA - ženske	starejša in mlajša skupina	BOŽENA LIPEJ (33:58)
3. NAJTEKAČ - moški	najhitrejši	BLAŽ BARBORIČ (33:08)
4. NAJTEKAČICA - ženske	najhitrejša	BLANKAVODOPIVEC (49:40)

Člani LGD (kratic navadno raje ne sklanjam, poleg tega si v tekstu kratico nekaj časa sklanjala, nekaj časa pa ne) Jani, Helena in Miloš so podelili enajst kompletov kolajn in šest pokalov za tekmovalce in tekmovalke. Vsi ostali tekmovalci so dobili spominske kolajne.

Najstarejšim udeležencem in udeleženkam, članom LGD, ki so prišli na Krim, izrekamo čestitke. To so naši zvesti člani že skoraj od ustanovitve LGD, in sicer Valenka Gostič, Vera Vovk, Aleksandra Brinšek, Ferenc Černe, Marjan Jenko.

Najštevilčnejša družina s petimi člani v štirih generacijah pa je bila na Krimu družina GOSTIČ.

SPONZOR MAJIC »KRIM 2009« JE BILO PODJETJE LUZ, d. o. o.

1. KOLESARJI					
<i>mesto</i>	<i>st. št.</i>	<i>Priimek in ime</i>	<i>Letnik</i>	<i>Podjetje</i>	<i>Čas</i>
1.	115	ZUPANČIČ PAVEL	1937	UPOKOJENEC	40:43
2.	105	JELENC MARJAN	1933	UPOKOJENEC	51:10
2. KOLESARJI					
1.	112	TOMŠE BOJAN	1951	DČ	28:29
2.	101	KOGOVŠEK TONE	1957	KRIM	30:30
3.	102	DOMJAN STJEPAN	1950	GEOBIRO NG	30:55
3. KOLESARJI					
1.	110	DRAKSLER SIMON	1964	GEOGRAD	40:14
2.	108	PAVLEK FRANJO	1972	SITERRA 3D, s.p.	40:21
3.	117	SAVŠEK BOŠTJAN	1967	GP JESENICE	41:12
4. KOLESARJI					
1.	106	NAROBE JANEZ	1973	OGU LJ	29:00
2.	118	ŽGAJNAR BORIS	1973	GZS	33:30
3.	107	ŠTEFANC IVAN	1973	ELEKTRO LJ	37:14
5. KOLESARJI					
1.	113	DACA FERID	1975	GEOGRAD	42:28
6. KOLESARJI					
1.	116	KUHAR MATEJ	1979	IBE	30:40
2.	103	KRIŽMAN VITO	1977	LUZ	34:30
3.	104	KOŽUH BOŠTJAN	1977	DČ	35:23
4.	109	LADIČ MATEJ	1982	DČ	50:07
7. KOLESARJI					
1.	111	DRAKSLER KRISTJAN	1994	DČ	29:40
2.	114	ZUPANČIČ TIM	1991	DČ	34:00
1. KOLESARKE					
1.	121	LIPEJ BOŽENA	1957	GZS	33:58

<i>1. TEKAČI</i>					
<i>mesto</i>	<i>St. št.</i>	<i>Priimek in ime</i>	<i>Letnik</i>	<i>Podjetje</i>	<i>Čas</i>
1.	122	REBOV MITJA	1954	DČ	43:03
<i>2. TEKAČI</i>					
1.	126	BARBORIČ BLAŽ	1972	GEOD-IS, d. o. o.	33:08
2.	124	VIZJAK BOŠTJAN	1973	OGU KRANJ	41:28
<i>3. TEKAČI</i>					
1.	125	FLORJANČIČ JAN	1979	GZS	33:32
2.	128	POLAJNAR MATIJA	1980	OGU LJUBLJANA	47:27
<i>TEKAČICE</i>					
1.	129	VODOPIVEC BLANKA	1975	GEOGRAD	49:40
2.	130	CERAR IRENA	1970	OGU LJUBLJANA	50:11

Organizator je tudi letos pripravil za vse udeležence spominske medalje, majice, pijačo in seveda jedačo; hrenovke, kranjske klobase, pečene piščanca pa tudi odojka. Vse je bilo zelo okusno. Imeli smo postavljen šotor, ki nam ga je priskrbelo TD Polževo in nas je varoval dobro zavetje pred vročim soncem.

Kot vsako leto je bilo tudi letos na Krimu odlično poskrbljeno za varnost, saj so imeli kolesarji in tekači spredaj in zadaj spremstvo avtomobila z velikim opozorilnim napisom in prvo pomočjo, varovanje na cilju, gasilca in gasilsko vozilo PGD Višnja Gora ter ozvočenje z glasbo.

Slovesnosti na Krimu se je udeležilo skoraj 150 članov LGD, drugih geodetskih društev, simpatizerjev geodetov in njihovih družinskih članov. Zaradi predstavitve datuma, ki naj bi bil vsakoletno določen prvo soboto v juniju, na poznejšo soboto, je bila udeležba nekoliko nižja, saj so obenem (Sršen) potekale druge slovesnosti, povezane z geodeti.

Tako kot že prejšnja leta smo nekateri člani LGD tudi letos s prostovoljnim delom nesebično pomagali pri organizaciji akcije Krim 2009. Uspešna organizacija nam je velika spodbuda za delo naprej. Naši cilji v prihodnosti so usmerjeni predvsem v to, da k akciji pritegnemo najmlajšo generacijo članov LGD.

Zapisała:

Lija Šušteršič

Janez Dotti,

predsednik LGD

ŠPORTNO IN DRUŽABNO DOGAJANJE V CELJSKEM GEODETSKEM DRUŠTVU

Lucija Poličnik, Majda Lončar

Večina društvene dejavnosti so športno-družabni dogodki. Mnogi so že tradicionalni, drugi pa to postanejo, če so prvič dobro sprejeti. Od nedavnih jesenskih dogodkov ima najdaljšo tradicijo športno srečanje z Ljubljanskim geodetskim društvom, letos že trinajsto po vrsti. Jesenskih planinskih pohodov po obronkih Pohorja ne štejemo, bilo pa jih je kar precej. Kolesarjenje kot športni dan društva se šele začenja uveljavljati. Dogodke predstavljamo, kot so se zvrstili oktobra in novembra.

KOLESARJENJE

Kolesarjenje čez griče Kozjanskega, mimo vinogradov, Podčetrka in Olimja, najlepše evropske vasi leta 2009, je članom Celjskega geodetskega društva obetalo športno, družabno in kulinarično doživetje v enem od prečudovitih oktobrskih dni. Trasa in terminski načrt sta bila skrbno določena.

Zbor udeležencev je bil ob 13. uri v Bučki Gorci pri Tonetu Bevcu, v njegovi gorci (vinski kleti) – tam, kjer se vedno radi zberemo.

Kolesarjenje smo pričeli pri gorci in se po nekaj prevoženih kilometrih po gričevnatih stranskih poteh ustavili na Banovini, kjer smo si kolesarske moči okrepili z gobovo in govejo juho. Pot nas je nato vodila mimo vinogradov čez Imensko Gorco (mimo cerkve Sv. Križ) in se nadaljevala proti Podčetrtku, kjer smo se zapeljali skozi vas Podčetrtek, mimo Term Olimje in pravkar odprtega stadiona. Ker je bil za nami že velik del poti, smo naredili krajši postanek z degustacijo domačih vin v vaški gostilnici ter si ogledali pisarno GZ Celje v Podčetrtku. Nadaljevali smo skozi vas Olimje, kjer smo si ogledali čokoladnico in samostan, ter mimo golfskega igrišča čez »kozjanske klance«. Da ne bi prehitro prispeli na cilj, smo ubirali poti gor in dol in sem ter tja vse do Banovine in nato do izhodiščne točke v Bučki Gorci, kjer smo naše prijetno kolesarjenje sklenili s piknikom.

Trasa je bila dolga 25 km in je potekala po asfaltnih podeželskih cestah in dobro utrjenih makadamskih poteh. Na Geopediji si lahko ogledate pot (tudi profil), ki smo jo prevozili:

http://www.geopedia.si/#L5703_T1205_vL_b4_x546486.765625_y109652.5_s13

Slika 1: Udeleženci kolesarjenja

Slika 2: Po makadamskih stranskih poteh

JESENSKI PLANINSKI POHOD

Letošnji pohod je potekal po ravninskem svetu oplotniške občine, kjer se Pohorje začne mehko dvigati v pobočja s širnimi vinogradi. Pred dvema letoma je bila skozi park, ki je pripadal oplotniški graščini, urejena turistična

sprehajalna pot Partovec, ki smo se jo namenili prehoditi. Od leta 1826, ko so graščino kupili grofje Windischgreatz, pa vse do leta 1945 je do Partovca vodila kamnita tlakovana pot. V parku je ribnik, ki je bil z okoliškim gozdom urejen kot grajsko sprehajališče.

Ravninska pot skozi Partovec nas ni preveč utrudila. Kljub temu smo kmalu imeli daljši postanek ob ribniku, kjer nas je Turistično društvo iz Oplotnice pričakalo z domačimi dobrotami, pekli so se kostanj in jabolka in točil se je Damjanov mošt. Za veselo razpoloženje so poskrbeli še vaški muzikanti z izvirnimi instrumenti.

Od Partovca smo se podali naprej po vinskih poteh mimo romarske cerkve na Prihovi. Pred pohodom smo računali, da pridemo v dobrih dveh urah nazaj na izhodišče, na Kvasovo domačijo. Pa se je pohod kar zavlekel, ker se ni dalo na hitro mimo prijaznih domačinov, ki so nas vabili na pokušino letošnjega mošta.

Letos smo naredili krožno turo. Začeli in končali smo pri Kvasovih, ki so že zjutraj poskrbeli,

Slika 3: Turistična sprehajalna pot Partovec

Slika 4: Pod ogromnim hrastom na začetku poti

da nismo šli lačni na pot. Enako je bilo ob vrnitvi. Kar hitro smo imeli polne krožnike dobrot z žara. Kot po navadi pa smo tudi letos zaključili z degustacijo izvrstnih vin v njihovi vinski kleti.

ŠPORTNO SREČANJE Z LJUBLJANSKIM GEODETSKIM DRUŠTVOM

Kot smo že omenili, imajo športna srečanja z LGD dolgo tradicijo. Pri organizaciji se društvi izmenjujeta. Tekmuje se v odbojki (ženske) in košarki (moški). Ker so ekipe precej izenačene, je že pred tekmo napeto pričakovanje, kdo je v boljši formi in bližje zmagi. In ker se gremo zares, napete dvoboje spremljajo glasni navijači.

Letošnje srečanje smo v petek, 20. novembra, v Gorici pri Slivnici organizirali »Celjani«. V odbojki so bile boljše domačinke – članice Celjskega geodetskega društva, v košarki pa so prehodni pokal osvojili igralci Ljubljanskega geodetskega društva. Tako je tudi prav za prijateljsko športno srečanje in v zadovoljstvo vseh sodelujočih.

Srečanja so tudi družabna, vendar pride zabava na vrsto šele po tekmah. Ker je letos recesija, se je druženje nadaljevalo kar v bližnjem gasilskem domu, s pečenko in zeljem ter ob vinu domačih vinogradnikov. Za pravo gasilsko veselico pa so poskrbeli neutrudni muzikanti. In kot se za takšno veselico spodobi, ni manjkal niti srečelov. Veselo razpoloženje je trajalo do zgodnjih jutranjih ur, ko smo se poslovili: »Naslednje leto se spet vidimo.«

Slika 5: Razglasitev rezultatov – zmagovalke in zmagovalci

Slika 6: Na veselici

Lucija Poličnik in Majda Lončar,
Celjsko geodetsko društvo
e-pošta: posta@cgd.si

Sliki 1,2: Lucija Poličnik

Sliki 3,4: Majda Lončar

Sliki 5,6: Mladen Stanojević

STROKOVNA ESKURZIJA CELJSKEGA GEODETSKEGA DRUŠTVA NA DUNAJ

Mojca Glinšek

Celjsko geodetsko društvo je 5. novembra 2009 organiziralo strokovno ekskurzijo na Dunaj. Cilj je bil ogled razstave starih zemljevidov v prostorih Avstrijske državne knjižnice in zbirke globusov v Muzeju globusov.

V Avstrijski državni knjižnici na Dunaju hranijo svetovno znane zbirke starih zemljevidov in geografskih atlasov. Letos so najdragocenejše primerke postavili na ogled v svoji razkošni dvorani, in sicer pod imenom »Približevanje daljnemu svetu«. Razstavljeni so bili zemljevidi iz 17. stoletja, na katerih je mogoče videti, kako so si takratni kartografi predstavljali Zemljo. Zemljevide so risali z močnimi barvami, pogosto so jih tudi dopolnili z umetniško zahtevnimi dekoracijami. Na njih so bili poleg topografske vsebine upodobljeni ljudje, njihova orodja, naselja, plovila, tipične živali in rastline ... Z zanimanjem smo primerjali oblike celin in držav ter ugotavljali, kako so se z odkrivanjem dežel spreminjale oblike na zemljevidih.

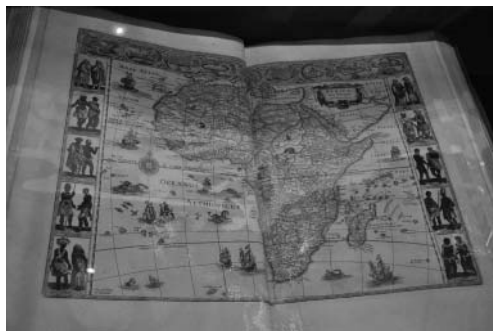
V neposredni bližini Avstrijske državne knjižnice stoji Muzej globusov, edini tovrstni muzej na

Slika 1: Pred vhodom v Avstrijsko državno knjižnico

Slika 2: Notranjost Avstrijske državne knjižnice

Sliki 3 in 4: Z razstave zemljevidov

svetu. V njem je stalna razstava globusov, instrumentov za določanje položaja na zemeljski obli in modelov, ki prikazujejo planetarne sisteme. Prikazan je razvoj izdelave globusov, uporaba simbolov in tehnik izdelave od začetka do digitalnih oblik.

Po koncu strokovnega dela ekskurzije smo se sprehodili skozi osrednji del vedno zanimivega Dunaja. Nekateri smo si ogledali razstavo impresionistov v galeriji Albertina, drugi pa so se okrepčali z dunajskim rezkom.

Nekaj utrinkov z ekskurzije je prikazanih na slikah v nadaljevanju.

Sliki 5 in 6: Iz Muzeja globusov

Besedilo: mag. Mojca Glinšek, Celjsko geodetsko društvo
Fotografije: Zvone Šilec in Majda Lončar, Celjsko geodetsko društvo

EKSKURZIJA DOLENJCEV V BOSNO

*Natalia Verhovec, Mateja Cestnik, Irena Žust,
Veronika Šutar, Darja Paternoster*

V nestrpnem pričakovanju in s polnimi nahrbtniki obvezne opreme smo se sredi noči iz Novega mesta odpravili na tridnevno strokovno ekskurzijo v Bosno. Pot nas je vodila prek »lipe naše«, mimo Slavonskega Broda, Zenice in že bežni pogledi skozi okna avtobusa so nam sporočali, da prihajamo v deželo, ki je še vedno razdejana od vojne. Po nekaj nujnih postankih za kavico in vse, kar pač sodi zraven, smo okrog devete ure prispeli v sončno Sarajevo.

Slika 1: Obisk Zvezne geodetske uprave

Najprej smo si potešili strokovno radovednost. Obiskali smo Zvezno geodetsko upravo (bosanski GURS), kjer nas je toplo pozdravila namestnica generalnega direktorja ga. Antonija (slika 1). Podrobno so nam predstavili način dela, težave, mi pa smo jim prodali »zgodbo o

slovenskem uspehu na področju evidentiranja nepremičnin«. Problematika bosanske geodezije je problematika slovenske geodezije leta 1994. Razmišljajo o privatizaciji geodetske službe in uveljavitvi učinkovitega nepremičninskega sistema, ki pa je še dodatno obremenjen s posledicami vojne, saj je v veliko predelih Bosne evidence zelo težko vzpostaviti zaradi uničenih gradiv in ubitih ali pogrešanih lastnikov.

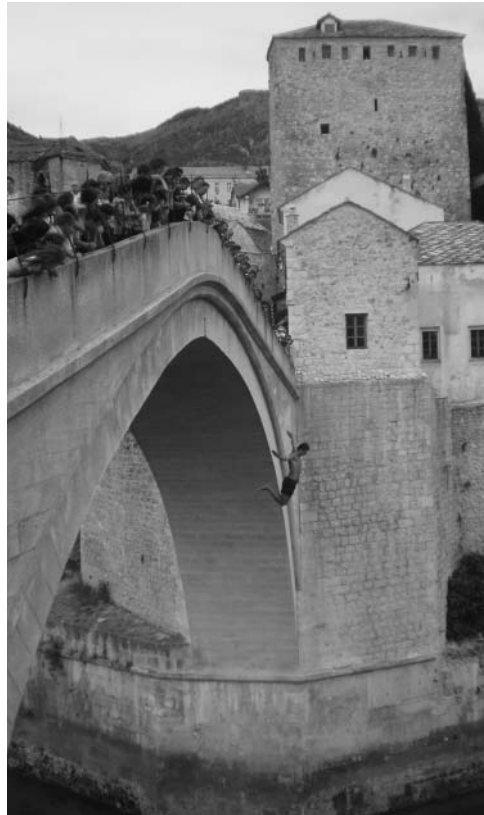
Slika 2: Utrip Bašaršije

Slika 3: Sarajevske dobrote

Slika 4: Hiša ob vhodu v »tunel«

Slika 5: Lepi in pogumni

Po strokovnih spoznanjih smo ekskurzijo popestrili z ogledom naravnih in kulturnih znamenitosti Sarajeva (slika 2) in seveda kulinarično ponudbo ter bosansko kavo na Baščaršiji (slika 3). Tipičen slovenski značaj pa se je razkril pri večerji v bosanski restavraciji, kjer smo na vseh ravneh uspešno predstavljali slovenske barve.

Po naporni noči je sledila streznitev. Ogledali smo si znameniti sarajevski »tunnel« (slika 4), ki je oblegane prebivalce Sarajeva med vojno tri leta in pol povezoval z zunanjim življenjem. Človek ob tem spozna, kako malo je vredno človeško življenje in kakšno srečo smo pred leti imeli Slovenci.

Sledil je premik po poti ranjencev na Neretvi. Po uspešnem prehodu reke z minimalnimi izgubami (iz nahrbtnikov) smo krenili proti Mostarju, kjer smo si ogledali mesto, most in slavne skoke (slika 5) ter seveda džamijo. V Mostarju se je neverjetno izkazala in nekatere naše sodelavce očarala lokalna vodnica Saraja.

Naslednji dan smo se skupaj s Sarajo odpeljali proti izviru reke Bune in si ogledali samostan Blagaj, kjer je del nežnejšega spola spremenil način oblačenja zaradi strogih zahtev islamske vere. To je bil zelo lep kraj za razmišljanje in počitek.

Na reki Neretvi so nas že pričakovali gusarji in znamenite »neretvanske lađe«, s katerimi smo se popeljali po številnih kanalih. Gusarji so zaigrali, žganje in dolenjski cviček sta ogrela naša grla in veselica se je lahko začela. Od vsesplošne vznesenosti so nekatera naša dekleta dobila v spomin celo zaščitene lokvanje.

Spet smo dokazali, da smo Slovenci pevski narod, saj smo vse pesmi iz pesmaric takoj znali na pamet. Skoraj brez glasu smo se odpravili proti meji s Hrvaško, kjer smo si blizu Omiša privoščili še kosilo »izpod peke«, nato pa nas je čakala pot domov.

Posebno moramo pohvaliti izvrstno vodnico Marjano, ki se je izkazala na vseh področjih. Ko se bomo naslednjic odločili za raziskovanje novih krajev, si želimo za vodnico prav njo. Domov smo prišli polni lepih vtisov, doživetij in sveže energije. Sedaj lahko le upamo, da naslednji izlet nadaljujemo tako, kot da se sploh nismo razšli.

Sklenili pa bomo z mislijo udeleženca ekskurzije: »Izlet v Sarajevo je velik plus za Dolenjsko geodetsko društvo.«

Avtorice besedila: Udeleženke ekskurzije iz GP Litija

Slike: Arhiv DGD

KORČULA

Stane Drenšek

Ljubljansko geodetsko društvo je priredilo že šesti izlet na vrhove jadranskih otokov. Po Lošinju, Braču, Rabu, Hvaru in Cresu je bila letos na vrsti Korčula. Zbrali smo se osmega oktobra pozno zvečer na parkirišču pri Dolgem mostu. Vstopili smo v avtobus in se odpeljali novim dogodivščinam naproti.

Avtobus nas je skozi nočno dolenjsko pokrajino in po partizanski magistrali odpeljal v Belo krajino, kjer smo prešli slovensko-hrvaško mejo. Vendar čisto brez zapletov ni šlo. Na meji smo naleteli na nerazpoloženega policista, ki nam je zagrozil s čakanjem do jutra, če se na avtobusu ne bomo vsi takoj zbudili. K sreči si je premislil in prešli smo mejo. Po avtocesti smo prek notranje Hrvaške v jutranjih urah prispeli do Ploč. Po uri čakanja smo se vkrcali na trajekt in odpluli proti Pelješcu. Čakala nas je še vožnja na drugo stran polotoka do Orebiča, od koder smo s trajektom pripluli na Korčulo.

Odpeljali smo se v mesto in se nastanili v hotelu. Kar hitro smo se napotili proti prvemu cilju, najvišjemu vrhu otoka Korčule Klupci. Vodil nas je slovenski vodnik, ki živi na Korčuli, a smo imeli kar nekaj smole. Vedeli smo, da je hrib precej zarasel in dokaj nedostopen, ter zaradi tega zgrešili vrh kar za 180 stopinj. Ko smo ugotovili napako, smo čez drn in strn poiskali pravo smer in končno osvojili prvi vrh. Po vrnitvi v Korčulo smo imeli nekaj prostega časa do večerje v hotelu. Razkropili smo se po mestu in si ga z zanimanjem ogledovali, čeprav smo vedeli, da nas naslednji dan čaka strokovno vodenje p njem.

Slika 1: Prebijanje skozi makijo – v smeri 180 stopinj od cilja (Igor Cergolj)

Slika 2: Poslušanje zabavne vodnice (Miha Muck)

Slika 3: Skupinska slika tik pred ciljem – vrhom Klupce (Igor Cergolj)

V soboto dopoldne nas je pričakala krajevna vodnica, ki je govorila slovensko. Izvedeli smo, da je Slovenka in že skoraj pol stoletja živi na Korčuli. Razkrila nam je veliko zanimivosti o samem mestu, ogledali pa smo si tudi hišo, v kateri naj bi se rodil Marco Polo. Zgodbo je podkrepila z dejstvom, da še danes tukaj veliko ljudi nosi priimka Polo ali Depolo. Za konec nam je predstavila bogato arhitekturo.

Po ogledu smo se podali proti svojemu drugemu gorskemu cilju – hribu Komu, visokemu 508 metrov. Na vrh sta nas vodila kar dva vodnika, tako da cilja nikakor nismo mogli zgrešiti. Pot je dobro označena in lepo oskrbovana. Spet pa nas je spremljalo nekaj smole, saj je bil vrh zavit v meglo in razgled ni bil ravno najlepši. Vseeno smo bili veseli, da smo osvojili vrh. Pihal je močan veter in bilo je kar hladno, med spustom v dolino pa se je vreme izboljšalo in prav prijetno je bilo posedeti na soncu.

Po kratkem počitku smo spet vstopili v avtobus in se odpeljali v Blato, kjer smo si ogledali zasebni

Slika 4: Vodnica na koncu potepanja po Korčuli (Miha Muck)

Slika 5: Skupinska slika na stopnicah ob vhodu v stari del mesta Korčula (Igor Cergolj)

Slika 6: Žig na Komu, drugem vrhu, ki smo ga osvojili na otoku (Miha Muck)

Slika 7: Skupinska slika na Komu (Igor Cergolj)

Slika 8: Zasebni muzej v mestu Blato (Igor Cergolj)

muzej v ekohiši in se seznanili z zgodovino življenja na Korčuli. Spoznali smo, kako so včasih ljudje živeli, se oblačili, opremljali hiše in še marsikaj zanimivega. Na domačiji se ukvarjajo s pridelavo različnih pijač iz sadežev in rastlin, ki rastejo na Korčuli. Njihove izdelke smo lahko poskusili in tudi kupili.

Po ogledu ekodomačije smo se vrnili v mesto. Nekaj popotnikov je ostalo na kopanju, drugi pa so se namenili v vinsko klet v Lumbardo, kjer pridelujejo vino in druge alkoholne pijače po tradicionalni metodi. Po ogledu, pokušini in nakupu tekočih dobrot smo se odpeljali proti Korčuli in po kratkem počitku v hotelu odšli na večerjo v značilno domačo gostilno. Po večerji smo sprehodili po mestu, saj je ponoči zelo zanimivo.

Naslednji dan smo se že vračali domov. S trajektom smo odpluli na Pelješac, nato pa se dolgo vozili po polotoku, saj trajekt na celino vozi le zgodaj zjutraj in pozno zvečer, kar nam ni ustrezalo. Med potjo se je izmenjavalo lepo in slabo vreme in tako smo tudi v južni Dalmaciji doživeli močne padavine. Izvedeli smo nekaj zanimivosti o Stonu in Neumu v Bosni in Hercegovini, skozi katera smo se peljali.

V notranjosti Hrvaške smo v dolini Neretve v širši okolici Metkovičev videli prostrane nasade mandarin. Ob postanku v Metkovičih in po lahkem kosilu smo jih tudi kupili. Sledila je vožnja po notranjosti Hrvaške. Opazovali smo pusto pokrajino, skozi katero so naši sosede zelo hitro

Slika 9: Vinska klet v Lumbardi (Igor Cergolj)

Slika 10: Žigosanje transverzalnih knjižic na koncu izleta (Igor Cergolj)

zgradili avtocesto skoraj do Ploč. Nato nas je zajela noč in nas spremljala vse do konca poti v Ljubljano.

Preživeli smo tri lepe dni v Dalmaciji, pogovarjamo pa se že o podobni pustolovščini prihodnje leto. Veselimo se novih izzivov, ki nam jih ponujajo jadranski otoki. Nasvidenje prihodnje leto.

Stane Drenšek

Ljubljansko geodetsko društvo

STROKOVNA ESKURZIJA UPOKOJENCEV LJUBLJANSKEGA GEODETSKEGA DRUŠTVA

Milan Naprudnik

Devetnajstega novembra 2009 se je 47 članov LGD odzvalo vabilu na vsakoletno ekskurzijo upokojencev. Pobudnika in organizatorja letošnje ekskurzije, Miloš Šušteršič in Avgust Stušek, sta za cilj izbrala Prekmurje in kraje, kjer je mnogo članov društva in udeležencev ekskurzije pred več kot pol stoletja sodelovalo pri meritvah. To je bila priložnost za obujanje spominov iz časov merjenja na območju Goriškega, ki je najsevernejša in hkrati najvzhodnejša točka naše države. Domačini v Budincih zagledajo sončne žarke trinajst minut prej kot domačini pod kobariškim stolom.

Potovanje se je začelo zelo zadržano. Med vožnjo z avtobusom smo lahko prisluhnili podatkom iz davne preteklosti do konca prve svetovne vojne. Seznanili smo se z grobovi iz obdobja antike, slovansko poselitvijo in državo kneza Koclja pred 1500 leti, razmerami v avstro-ogrski monarhiji, prvim slovenskim taborom leta 1868 v Ljutomeru, pa tudi s koncem prve svetovne vojne na obiskanem območju in uporom slovenskih vojakov v avstro-ogrski armadi maja 1918. Govorec udeležencem ekskurzije ni pozabil omeniti preureditve središčnih naselij po prvi svetovni vojni, kot sta bili Lendava in Radgona, ki sta z novovzpostavljeno mejo leta 1919 izgubili pomen upravnih središč, saj je ta status pripadel trškemu naselju Murski Soboti. Bolj kot upravno preoblikovanje Prekmurja mnogi geodeti poznamo dejstvo, da je to območje današnje Slovenije pridobivalo katastrske načrte med zadnjimi v nekdanji avstro-ogrski monarhiji. Verjetno smo že pozabili, da je stekla železniška povezava Ptuja prek Murske Sobote z Madžarsko šele leta 1907 in da je bil prvi most čez reko Muro, ki je omogočil zgraditev železniške proge Ormož-Ljutomer-Murska Sobota, zgrajen šele leta 1924. Brodniki so se po tem lotili ribarjenja, plavajoči mlini so se začeli opuščati in ostala je le nostalgija po domovini belih štokelj in sivih čapelj ob obrežjih Mure. V ospredje so stopili kulturniki z Miškom Kranjcem, pisateljem in prvim urednikom Ljudske pravice leta 1934, na čelu.

Na gospodarskem področju je Prekmurje še danes najmanj razvito v Sloveniji. Bruto družbeni proizvod na prebivalca znaša komaj 66 odstotkov slovenskega povprečja, indeks rasti prebivalstva pa je negativen (-2,5 %). Pozitivno je le izseljevanje. Stopnja izobrazbe krajevnega prebivalstva je nizka, kar upočasnjuje gospodarski razvoj. Domačini se spopadajo s težavo oskrbe s pitno vodo, ki je ne nadzorujejo zaradi biološke onesnaženosti pri uporabi velikih količin mineralnih in organskih gnojil. Zastavlja se le še vprašanje, kako hitro se bodo razmere izboljšale po leta 2009 sprejetem Zakonu o razvojni podpori pomurski regiji za obdobje 2010-2015.

Zaostajanje Prekmurja na gospodarskem in socialnem področju je povzročilo tudi zaostajanje v meritvah. Spomnimo se, da je Kranjska dobila zemljiški kataster v letih 1747–1805 (terezijanski kataster), Štajerska in Koroška v obdobju 1784–1790 (jožefinski kataster) in Primorska v letih 1823–1869 (franciscejski kataster). Prekmurje je s sprejetjem cesarskega patenta oktobra 1850 dobila prvo katastrsko upodobitev kar deset let pozneje, torej leta 1860, šele v letih 1909–1919 pa reambulančni kataster – spisovno gradivo brez map. Medtem ko je leta 1939 stekla obnova zemljiškega katastra območij Dravske banovine, so v Prekmurju začeli izvajati prve sodobne meritve šele leta 1950. Pri njih so sodelovali številni udeleženci tokratne ekskurzije.

Dovolj o preteklosti. Upokojeni geodeti in geodetinke smo potrebovali osvežitev. Sledil je zabavnejši del ekskurzije, ki pa je zahteval primeren prehod. Zagotovilo ga je pokušanje penine v Radgonski kleti v Gornji Radgoni, k ogrevanju pa je prispevala degustacijska lista polsuhega štrkca, suhega pomladnega vina, polsladkega tigrovega vina in polsladkega traminca ob razlagi, da se z vsemi naštetimi vini lahko nazdravi s kozarci, le z zlato radgonsko penino ne. Prijazna enologinja je razlago utemeljila s tremi razlogi: pri trčenju se lahko razbije »vitek« kozarec, s trkom se prekine tok mehurčkov in njihov prijetni ton. Pridih 150 let stare vinske kleti ustvarja vodni slap v zadnjem kotičku kleti, kjer se hranijo stara buteljčna vina in organizirajo poroke. Še ali ponovno neporočeni, odločite se in poskusite prvo slovensko penino, pripravljeno po postopku francoskega meniha Don Perignona z vretjem v steklenicah, ki je bil uveden leta 1852.

Po ogledu Radgonske kleti smo pot nadaljevali skozi Bad Radkesburg proti Cankovi in mimo Ledavskega jezera proti vasi Grad, kjer smo si ogledali največji grad na Goričkem. Zapisi o

Slika: Udeleženci strokovne ekskurzije upokojencev LGD (Foto: Lija Šušteršič)

njegovem obstoju segajo v leto 1275, začeli pa naj bi ga graditi vitezi templjarji. V njem sta poročna in viteška dvorana, v katerih prirejajo občasne razstave. Ogledali smo si projekcijo filma o krajinskem parku Goričko in spoznali delovanje narave, bivanje ter kulturno ustvarjanje ljudi na stičišču treh narodov. Pozornost je pritegnila delavnica domačih obrti (kolarstva, kovaštva, lončarstva, tkalstva, zeliščarstva in žganjekuhe), črna kuhinja in grajska klet. Kar težko smo se poslovili od največjega baročnega gradu na Slovenskem, ki naj bi v davnih stoletjih premogel 365 sob in zmaja z zlato krono.

Pot smo nadaljevali po krajinskem parku Goričko, kjer sta se v stoletjih odmaknjenosti od središč obrtniškega in industrijskega razvoja ohranila tradicionalen način življenja ter edinstvena kulturna krajina, danes združena v park treh dežel. Po njem vodijo razvejene kolesarske, pohodniške, planinske in poučne poti, ki omogočajo dostop do znamenitosti, rokodelskih delavnic in seveda vinotočev ter vinskih kleti.

Vožnja skozi Sveti Jurij in Kuzmo do Trdkove je bila res nepozabno obujanje spominov na meritve izpred petdesetih let. V avtobusu so se slišali klici: »Tukaj smo pa stanovali! Glej hišo našega figuranta! Se spomniš, kako smo se zatekli v to klet pred nevihto?« Vzklikom ni bilo konca, avtobus pa je pospešil novim dogodivščinam naproti. Zaradi ozke in ovinkaste ceste smo izpustili postanek pri spomeniku na tromeji med Slovenijo, Madžarsko in Avstrijo – Tromejnik, zato pa uživali ob pogostitvi kar ob poti in razlagah domačinke iz občine Kuzma o spominskem parku, ustanovljenem v spomin na pripadnike slovenske teritorialne obrambe, ki so leta 1991 sodelovali v bojih za osamosvojitve. Njeno pripoved je dopolnil naš sodelavec s kratkim predavanjem o vzpostavitvi in meritvah državne meje na tem območju.

Sledila je še vožnja proti Gornjim Petrovcem in Hodošu v Domanjševce in Selo, kjer smo si ogledali okroglo cerkev – Rotundo svetega Nikolaja in Device Marije iz prve polovice 13. stoletja, okrašeno z bogatimi slikarijami simbolov evangelistov.

Po ogledu cerkve smo se odpeljali na pozno kosilo v Martjance. Med vožnjo so posamezniki razkrili nekaj pripovedi zemljemercev izpred petdesetih let, kakršnih si mlada generacija geodetov ne more niti predstavljati. Povzetih jih je le nekaj:

- Mlad geodetski par iz takratnega Geodetskega zavoda SR Slovenije se je na teren v te kraje odpravil z dvema majhnima otrokoma in varuško, ki je nanju pazila, ko sta mlada starša ves dan opravljala terenske meritve.
- Iz Celja (Geodetski zavod Celje) se je v Čepince ob madžarski meji potovalo trinajst ur; z vlakom do Murske Sobotice in prestopanjem v Pragerskem, nato z avtobusom do Šalovcev, od tu naprej pa tri ure peš. Urejanje terenskih zapiskov v večernih urah je potekalo ob svečah, dokler niso julija 1959 v Čepincih dobili elektrike.
- Pripovedi je sklenil najstarejši udeleženec meritev na Goričkem z molitvijo zdravamarije v latinščini, česar se je naučil v hiši, v kateri je stanoval, ob večernem poslušanju Radia Vatikan po ukazu gospodinje.

Podobnih pripovedi je zagotovo še veliko. Mogoče bo ta ekskurzija koga spodbudila, da jih predstavi v našem strokovnem glasilu.

Napovedano pozno kosilo je postalo zgodnja tradicionalna prekmurska večerja ob spremljavi Halgato bande – prekmurske romske glasbene skupine. V Ljubljano smo se namesto v zgodnjih vrnili v poznih večernih urah.

V imenu udeležencev ekskurzije se na koncu zahvaljujem Milošu in Gucu za izvedbo »spominskega« popotovanja ter Petru za pomoč pri pisanju prispevka.

dr. Milan Naprudnik

Ljubljansko geodetsko društvo

OBVESTILO ČLANOM GEODETSKIH DRUŠTEV

Zveza geodetov Slovenije je pred slabim letom pridobila status društva, ki deluje v javnem interesu na področju raziskovalne dejavnosti. Tako lahko davčni zavezanci in rezidenti zahtevajo, da se do 0,5 % dohodnine, odmerjene po Zakonu o dohodnini od dohodkov, ki se všttevajo v letno davčno osnovo, nameni za financiranje delovanja Zveze geodetov Slovenije.

Vloga za leto 2009 je treba oddati do konca leta, to je do 31. decembra 2009.

Več o tem je napisano pri sami storitvi na e-uprava:

<http://e-uprava.gov.si/e-uprava/dogodkiPrebivalci.euprava?zdid=579&sid=1367>

Vloga se lahko odda v pisni obliki – obrazec je objavljen na spletni strani:

<http://e-uprava.gov.si/storitve/pridobiVlogo.esju?id=1242> .

V obrazec je treba vpisati Zvezo geodetov Slovenije, davčno številko (75806835) in delež, ki se nameni (do 0,5 %), pošljete pa ga lahko elektronsko, prek portala e-davki.

Leto 2010 tudi na zvezi pričakujemo kot finančno »krizno leto«. Če boste sredstva nakazali neposredno na Zvezo geodetov Slovenije, boste pomagali predvsem pri izdajanju Geodetskega vestnika ter prispevali k mednarodnim članarinam in organizaciji geodetskega dneva.

Lenka Špela Osvald, dipl. inž. geod.,
generalna sekretarka Zveze geodetov Slovenije

IN MEMORIAM

VINKO KLEMEN
1925–2009

Septembra 2009 je umrl geometer Vinko Klemen.

Rojen je bil 18. 7. 1925 v kraju Bela v občini Ljubljana. Leta 1950 je končal srednjo tehnično šolo v Ljubljani (geodetski oddelek) in se zaposlil na Geodetskem zavodu LRS pri sekciji Celje. Leta 1954 je na Geodetski upravi LRS v Ljubljani opravil strokovni izpit. Po reorganizaciji Geodetskega zavoda LRS se je leta 1955 prezaposlil na Geodetski zavod Celje, kjer je ostal vse do upokojitve. Tam je od začetka do leta 1960 opravljala dela in naloge geometra, leta 1961 pa napredoval v samostojnega geometra. V letih 1965–1969 je zasedel mesto direktorja Geodetskega zavoda Celje, od leta 1969 pa vodje oddelka za kartografijo. Upokojil se je leta 1986.

Vinko Klemen je sodeloval tudi v strokovnih združenjih. Bil je eden izmed ustanoviteljev celjske podružnice Geodetskega društva LRS leta 1955, ki jo je prvo leto tudi vodil. V letih 1969–1973 je predsedoval takrat že okrajnemu Društvu geodetskih inženirjev in geometrov Celje. Čeprav so bili časi za geodezijo težki, je bilo društvo pod njegovim vodstvom zelo dejavno. Obravnavalo je mnoge strokovne teme in se zavzemalo za vključevanje novih dejavnosti v stroko. Zaradi posebnih zaslug pri razvoju dejavnosti društva ga je imenovalo za zaslužnega člana.

In zakaj se mi je Vinko tako vtisnil v spomin, da sem se odločil napisati te vrstice?

Kot pripravnik sem bil leta 1957 dodeljen v Vinkovo skupino. Bil je vodja delovišča »nova izmera Laškega« in ene od treh skupin (vsako so sestavljali vodja, pomočnik in dva do tri figuralisti). Običajno smo delali deset ur na dan, le ob sobotah do enih ali dveh, da smo lahko šli konec tedna domov. Za vedno mi je ostal v spominu neki sobotni dogodek, ko smo ob 12. uri končevali izmero – »precizno tahimetrijo« in se mi je že čisto na koncu v instrument zaletel pes. Zaključna črta se je razlikovala za šest minut. Vinko je prve dni vedno sam preverjal zaključno črto, kasneje pa mi je že popolnoma zaupal. Napako sem prikril, da smo lahko ob 13. uri ujeli vlak za Celje. Če tega ne bi storil, bi verjetno iskali napako in vlak ujeli šele ob 15. uri. Vendar mi dogodek ni dal miru. Naslednji dan, v nedeljo, sem se z izposojenim motornim kolesom odpeljal v Laško, postavil instrument in zelo hitro ugotovil napako. V ponedeljek sem mu vse povedal in Vinko

me je nagradil z besedami: »To se v našem poklicu lahko večkrat zgodi, samo pošten bodi.«

Bil je bil zelo strog do svojega dela, načelen in natančen, kar je prenašal tudi na nas, mlajše. Njegove skice in drugi rezultati dela so nam bili zgled. Vinko takrat ni bil eden izmed najboljših, vendar je bil po mojem najboljši strokovnjak GZ Celje. Svoje strokovno znanje in izkušnje je prenašal na mlajše, sodelavci pa so cenili tudi njegovo dobroto, pripravljenost pomagati in to, da je v vsaki stvari iskal dobro.

Vinko je bil poročen in je do upokojitve živel v Celju. Kasneje sta se z ženo preselila v počitniško hišico v bližino njenega doma, v Lokavec pri Ajdovščini. Ko sem izvedel za Vinkovo smrt, sem poklical ženo Zorko. Kako zelo je bil predan svojemu poklicu, povedo njene besede: »Pregrada, ki se je zaradi obilice dežja plazila na sosedovo zemljišče, ga je obremenjevala. Prišli so strokovnjaki, da bi razmere izboljšali. Zemlja je zasula tudi mejnik, a Vinko ni pustil, da bi ga drugi iskali, saj je vedel, kje se nahaja in kje mora kopati. Kar precej časa je minilo, preden ga je našel. Zadnje Vinkove besede so bile: 'Našel sem ga,' potem se je zgrudil v smrt.«

Umril je 24. septembra 2009, ob 7.45, star 84 let. Pokopan je v Lokavcu pri Ajdovščini.

IN MEMORIAM

MARJAN NEČIMER

1932–2009

Pred oknom moje pisarne raste pisan javor. Zdi se, da je to jesen še posebno lep. Čudovita krošnja z živimi odtenki rumene in rdeče barve se nastavlja sončnim žarkom in privablja poglede mimoidočih, mene pa polni z energijo. Njegovo lepoto dopolnjuje krog odpadlega pisanega listja na zeleni podlagi. Še v petek smo ga občudovali. Ko pa sem v ponedeljek prišel v pisarno, se je moj pogled ustavil na skoraj povsem goli krošnji in velikem kupu odpadlega pisanega listja. Preplavila me je žalost. V soboto smo se poslovili od Marjana Nečimra. Kako tesna je povezanost človeka in narave ...

Marjan se je rodil na Vranskem, kjer je skupaj z bratom in sestro preživel brezskrbna otroška leta. Tam je končal osnovno šolo, nižjo gimnazijo pa je obiskoval v Celju. Njegov oče je bil uslužbenec sodišča, zato se je družina večkrat selila. Pot ga je vodila z Vranskega v Laško, Škofjo Loko, Ljubljano, Celje in nazadnje v Šmarje pri Jelšah. Po končani srednji gradbeni šoli, kjer se je zapisal geodeziji, se je zaposlil na Geodetskem zavodu v Ljubljani in ob delu dokončal študij geodezije. Pot, po kateri je prehodil svoje življenje, je bila široka. Odločitev za geodezijo ni vplivala le na njegovo poklicno delovanje, temveč mu je obogatila vse življenje. Zanimivo terensko delo je postalo še lepše, ko je opravljal meritve v Ravnah na Koroškem. Spoznal je očarljivo Mari. Svojo zvezo sta potrdila s poroko leta 1955 in pričela snovati družino. Rodila sta se jima sinova Dejan in Samo.

Z Marjanom nisva bila sodelavca, vendar sem zelo hitro spoznal njegovo bogato dediščino. Preden je prišel v Šmarje pri Jelšah, je bil zaposlen tudi na Geodetskem zavodu v Celju. Prvi april 1956 je bil eden izmed pomembnejših mejnikov, ki jih je postavil v svojem življenju. Zaupana mu je bila ustanovitev geodetske službe v Šmarju pri Jelšah, kar je bilo zanj velik izziv. Njegovo znanje, zagnanost in sposobnost koordinacije so kmalu obrodili sadove. Geodetsko službo je s pomočjo takratne občine postavil na trdne temelje in stalno skrbel, da je bila zelo dobro tehnično opremljena. Ustanovitev tako pomembne službe je kraju prinesla velik napredek. Čeprav je bil

sprva prepričan, da je prišel v Šmarje le začasno, sta ga idiličnost kraja in izziv strokovnega dela tu zadržala do konca njegovega ustvarjalnega življenja. Njegovo delo je bilo strokovno in natančno, saj je bil takšen tudi sam. Seveda je bilo na začetku povezano s številnimi neznanimi nalogami, a to je bil za Marjana le dodaten izziv, ki ga je z veseljem sprejel. Sodelavci so ga spoštovali, saj je bil velik strokovnjak in dober vodja. Geodetska uprava je bila tesno povezan, homogen kolektiv, kjer je bilo čutiti tople medsebojne odnose in delovno vnemo. Marjan pa je skrbel, da so bili geodeti venomer na terenu. S svojo ustvarjalno vnemo in dobrim načrtovanjem dela je dosegel, da ima geodezija na nekoč nerazvitem Kozjanskem zelo dobre temelje, saj je bilo tu opravljenih veliko obsežnih geodetskih meritev: komasacije, nove meritve, postavitve navezovalnih mrež ...

Njegova dinamična narava pa ga je pripeljala tudi na druga področja dejavnosti. Poleg geodetske uprave je štiri leta organiziral delo na področju urbanizma v takratni občini, osem let je bil predsednik območne samoupravne interesne skupnosti za zdravstvo in bil je dejaven član Celjskega geodetskega društva, kjer je en mandat tudi predsedoval. Vsa leta je bil sodni izvedenec, po upokojitvi pa je kot strokovni sodelavec s svojim znanjem in izkušnjami deloval v komisiji za denacionalizacijo.

Iz pogovorov z njim in njegovimi najtesnejšimi sodelavci sem izvedel, da je bil zelo navezan na družino. Skrb in pozornost do žene, ljubezen do sinov, ki jima je zagotavljal neprecenljivo pomoč pri gradnji domov, sij v očeh in toplina njegovega glasu, kadar je govoril o vnukih, razkrijejo, da je bil nežen in čuteč mož, oče in dedek. Rad je ustvarjal tudi doma. S sinovoma je sredi prekrasne in mirne narave zgradil počitniško hišico na Rogli. Bil je vedoželjen in v stvari, ki so ga zanimale, teh pa ni bilo malo, se je temeljito poglobil. Ko je imel prvič težave pri delovanju srca, se je podrobno seznanil z anatomijo in vsemi podrobnostmi glede posega, ki ga je čakal. Tudi po upokojitvi je obdržal stik z geodezijo. Pri tem mu je veliko pomagal sin Dejan, ki se je zaradi njegovega navdušenja tudi sam odločil za poklic geodeta. Prihajal pa je tudi k nam in vedno z zanimanjem spraševal o dogajanju.

Marjan Nečimer je bil skromen, pozoren in neutruden človek, predan svoji družini in delu. Bil je veder in zanimiv sogovornik, ki smo mu radi prisluhnil. Takšen bo spomin nanj v naših srcih. Brez dvoma pa bo njegovo ime ostalo zapisano ob imenih vseh, ki so v skoraj dvestoletni zgodovini uprave in sodstva v Šmarju pri Jelšah prispevali izjemno pomemben delež pri razvoju teh dejavnosti.

Kljub odpadlemu listju krošnja javorja pred oknom moje pisarne ni prazna. Krasijo jo številni zeleni plodovi. Kadarkoli bo omenjeno ime geodetske uprave v Šmarju pri Jelšah, bo oživel spomin na Marjana in njegove sadove.